

Koloretako txorien uhartea

Uharte urrun batean, non eguzkiak beti distira egiten zuen eta zeruak inoiz ez zuen bere urdin bizia galtzen, Antonia izeneko neskato bat bizi zen. Antonia herriko beste nesketatik desberdina zen; txorien kantuak ulertzeko gaitasun paregabea zuen. Bere uhartea berezia zen, kolore biziko eta distiratsuko txoriek bizi zuten, eta airea beren doinuekin betetzen zuten.

Egun batean, Antoniak ohartu zen txoriek kolorea galtzen hasi zirela; haien luma distiratsuak gris bihurtzen ari ziren eta haien kantuak, lehen alaiak, orain tristeak eta aspergarriak ziren. Kezkatuta, Antoniak bere lumadun lagunei zer gertatzen zitzaien ikertzea erabaki zuen.

Bere koadernoarekin eta prismatiko txikiekin, Antoniak uhartean zehar ibili zen. Txoriei behatu, entzun eta, batez ere, hitz egin zien, bere dohain berezia erabiliz. Laster aurkitu zuen aldaketaren kausa txoriek uharteko biztanleek jada ez zutela haien edertasuna estimatzen edo haien kantuak entzuten sentitzen zutela zela.

Antonia herrira itzuli zen egoera hori aldatzeko. Bere adineko haurrei txoriei buruz ikasi zuen guztia irakasten hasi zen: haien izenak, haien kantu bereziak eta espezie bakoitzak nola laguntzen zuen beren

uhartearen edertasunean. Elkarrekin, lore eta zuhaitzez betetako lorategi handi bat sortu zuten, txoriak erakarriz, bizitzeko eta abesteko etxe berri bat eskainiz.

Haurrek lorategia zaindu eta txorien kantuak entzuten zituzten bitartean, kolore biziak txorien lumetara itzultzen hasi ziren. Kantu alaiak berriro oihartzun egin zuten uhartean zehar, inoiz baino ozenago eta ederrago.

Antoniak eta bere lagunek ikasi zuten natura entzunez eta zainduz, aldea eragin zezaketela. Txoriak berriro distira egin zuten beren kolore guztiekin, eta uhartea are leku magikoagoa bihurtu zen.